

– Na, igen. És ha éppen koitálok?

– Igen. Így helyesebb.

Hirtelen leül az ágyam szélére. Ez már bizalmaskodó cselekedet, eddig ilyesmit nem tapasztaltam nála.

– Én, kérlek, panaszt fogok tenni a gondnokságon...

Nem viselt szemüveget, arca így a hosszanti, de főleg szeme külső sarkába futó ráncok ellenére, a szigorú keret nélkül egészen kisfiúsnak tetszett. Krém-színű puplin pizsamája szétnyílt a mellkasán, amely beesettnek hatott, szinte tyúkmellnek, a gödör mélyén gyenge szőrzet borította: ezt a testet vonták hát maguk-

ra azok a tündöklően fiatal, nőnemű lények? Vagy csak ennyire mulandó a világ? Nadrágján, az ölében, valami apró hulladék: talán ropitörmelék?

– Álmodtam az éjjel – hazudtam.

– Én is... – vallotta be, s mintha hálás lett volna, hogy megkönnyítettem a dolgát. Paplanomra helyezte a kezét, éppen a térdkalácsom felett: ezzel a mozdulattal egy családba kerültünk, az öccsévé fogadott.

– Te... – mondta maga elé meredten, motyogva, majd sírósan: – ...menjünk haza.

Mélységesen mély a hazaszeretet bugyra.

NAGYPÁL ISTVÁN

Nem mozdul

Gy. Á.-nak

*mögötted a szél mozgatja az ágat,
mögötted állok, de csak azt hiszed
mögötted, és nem tovább, állj meg,
azt hiszem egy pillanatra, állj meg*

*figyeld a fákat. a sűrű aljnövényzet
sűrűbbé válik, az ösvény eltűnik és
minden fuvallat a fák közé, a víz
mellé visz, az öreg-erdő mélyére*

*visz. izgulni kezdesz, hátra-hátra
nézel, még mindig azt hiszed,
mögötted loholok. verejtékezel.
mögötted a szél mozgatja a fákat.*

*nem mozdul semmi. hirtelen veszed
a levegőt, akkorákat csapkods, mint
egy bálna, csapkods a kezeddal,
hogy a szél is belekap. futsz. mert*

*mögötted a fák. az erdő. a folyó.
egy pillanatra állj meg, ismét,
állj meg és figyeld a fákat.*

*az ösvény eltűnik, ott maradsz.
ott maradsz, ott maradsz, ott –
ne mozdulj, nem mozdul semmi.*